

תולדות השקר

פרק א': נביא השקר — השקר
אין לו רגליים

נביא השקר היה מסתובב בארץ על אופניים, עוצר, עולה על ארגז, ומבשר לעם שהשקר חי. "אזרחים טובים", היה נביא השקר אומר תמיד לארבעת האנשים שהתאספו, "השקר חי! השקר לא מת. כל עוד בלסב פעימה — השקר חי ובנפש הומיה. כל עוד נשמה באף אדם — השקר חי וקיים. האדם חי והולך, ואחר-כך הולך לעולמו. אבל השקר לא. השקר חי לנצח. כי השקר אין לו רגליים. השקר עף. השקר הוא מעוף, מעוף לבניית האומה. יחי השקר!"

פרק ה': משיח השקר — השקר והכזב

נביא השקר טס על אופניים, ועצר, ועלה, ונאם, ונבכה, ורעד. והקהל הגדול עצר, ושמעו, ועלה, והתעלה, ובכה, ורקד. אבל הקהל רצה עוד. הקהל סבר לא הסתפק בנביא זקן על אופניים. הקהל הקדוש דרש משיח צעיר על חמור. וכשמדברים על החמור — החמור בא. ואכן, משיח השקר בא. צעיר וזך ויפה וטהור. והחמור נשאו על אולפני הטלוויזיה לשדר לעם את הבשורה.

"אזרחים נפלאים", הרטיט משיח השקר את לב האומה, "השקר חי. השקר לא מת. אך לא על השקר לבדו יחיה האדם. השקר לבדו הוא שקר. אין שקר ללא כזב. השקר הולך עם הכזב, והכזב הולך עם השקר. מן השמיים ירדו אלינו השקר והכזב יחדיו. והיילכו שניים יחדיו בלתי אם נועדו? לא. אזרחים נפלאים. כן, אזרחים נפלאים — אין שקר מבלעדי הכזב, ואני משיחם. אמן."

"אמן ואמן סלה", חרתה-החזיקה אחריו האומה בכל סאלוגיה.

פרק ו': לחם השקר — מן השקר אל השקר

הגפרור ניצת והצית לכבות. הארץ כולה עלתה בלהבות תחית השקר ואמונת הכזב. "אנחנו שקרנים", קראו האנשים בגאווה. "ראינו את השקר", הדיעו האנשים כשעיניהם להבה. "גילינו את הכזב", הריעו האנשים בתאוה, "אנחנו טובים חזרה".

ההר נכבש, ואחריו הרכס, ואחריו שלשלת ההרים כולה.

"תיראו", ניסה מי שניסה, "אפשר גם לחיות את השקר מבלי הכזב".

"שטויות", ענו כולם, "אין שקר מבלעדי הכזב, שקר בלי כזב הוא שקר".

"אבל יש גם שקר אחר", ניסה שוב מי שניסה שוב.

"אין שקר אחר", גיחכו כולם, "יש רק שקר אחד, והוא השקר הכזב".

"השקר שלכם מטורף הכזב שלכם משוגע", ניסה עוד פעם מי שניסה עוד פעם, "הבה ונחזור אל השקר השפוי!"

"שטויות בתחת", ביטלו כולם, "אנחנו לא רוצים שקר שפוי. אנחנו רוצים שקר משוגע, כזב מטורף, שקר נהדר, כזב אלהי. לך קיבינימאט עם השפיות שלך, ותזיכת משוגע!"

פרק ז': השיין-קוף-ריש — השקר יופי, ההבל חן

ומי שניסה יסע לו אל ארצות הקיבינימאט, ולא יפריע לבנות את ארץ השיין-קוף-ריש.

כי השקר יופי וההבל חן. ואשרי המאמין. ולא כל הנוצץ וזב הוא. ואין עשן בלי אש. והיה העקוב למישור. ואל תדרוך על הדשא. ושנה טובה. וחג שמחה. וכל טוב. ואל תישתו מים אחרי פירות.

פרק ב': לשון השקר — השקר עושה בנפשות

כשהיה נביא השקר יורד מהארגז היו ארבעת האנשים מגיבים. אחד היה צועק בכעס, "לך לעבוד, תרח זקן!". שני היה מגחך, "בכמה אתה מוכר את הארגז?". שלישי הצעיר בחבורה, היה בדרך-כלל מתריס, "השקר מת, סבא, השקר מת". רביעי היה מסתכל רגע, מחשך בכתפיים וממשיך לדרכו. וגם נביא השקר היה ממשיך בדרכו.

כולם מדברים על השקר", אמר פעם מי שאמר, "אבל אף-אחד לא עושה שום דבר להגשימו". "להיפך", ענה לו מי שענה, "כולם מגשימים את השקר, ורק אתה מדבר". "אתם מכניסים את השקר למרכאות!", האשים מי שהאשים. "מילים, מילים, מילים", קבע מי שקבע, "מה שקובע זה העשיה, ולא הדיבורים". "אתם מסתירים את השקר מן העם!", צרח מי שצרח.

"שטויות", סיכם מי שסיכם, "עבור בארץ ותראה. רבבות שקרנים עושים יום וליל במלאכת השקר. בעיר ובכפר, בשדה ובחרושת, במישור ובמשמרת!"

"אבל", ניסה מי שניסה, "הם לא מבינים את גדול המעשה. הם לא יודעים את האמת על השקר!"

"שטויות במיץ עגבניות!", סגר מי שסגר את העניין. "בעצם המלאכה עושה השקר בנפשות, ואל תבלבל את המוח!"

פרק ג': דובר השקר — אם תרצו אין זו האמת

הכלבים נבהו, הפרות געו, הגירפות שתקו — אך שיירת השקר הלכה וכבשה את ההר.

"אם תירצו אין זו האמת", היתה הסיסמה על הקיר. איש לא זכר אותה, אך איש לא שכח אותה. בשקט המעשה ובלהט העשייה נעשה השקר לנחלת הכלל. לאט ונטוח עבדו הכל את השקר.

הם לא דיברו על השקר. הם שרו עליו. דיברו הפטישים, דיבר המכרש, דיברה הויעה. השקר היסה שורשים. עמוק באדמה — עמוק בלכבות.

פרק ד': עד השקר — השקר המתועב

ואז קרס הכל. השקר נפל ארצה בקול דממה דקה התנפץ. שקט ירד על הארץ והאוויר התמלא חלל. הדממה היתה מעיקה המועקה דוממת.

"השקר חי!", ציץ לפתע ילד אחד, עירום, מבין ההריסות.

"השקר לא מת.", ליחששו ההורים המאוששים, "השקר חי".

"יחי השקר!", צווחה המשפחה בגיל.

"השקר חי, השקר חי!" עברה הבשורה כחץ מקשת, "השקר חי!"

